

Herrmann David Kühl

De cessione privilegiorum fisci : Dissertatio inauguralis iuridica

Rostochii: typis Adlerianis, 1822

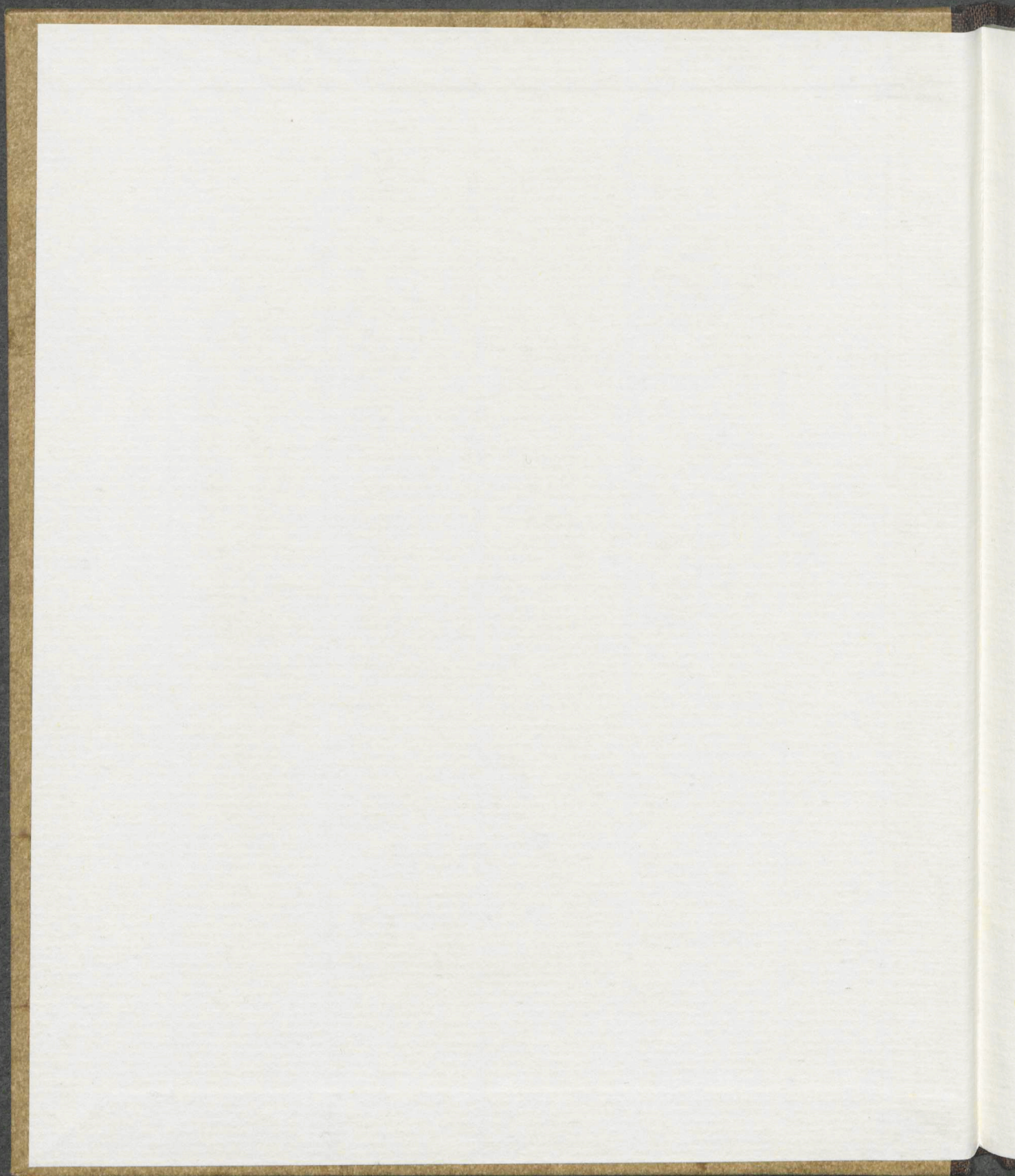
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1006714871>

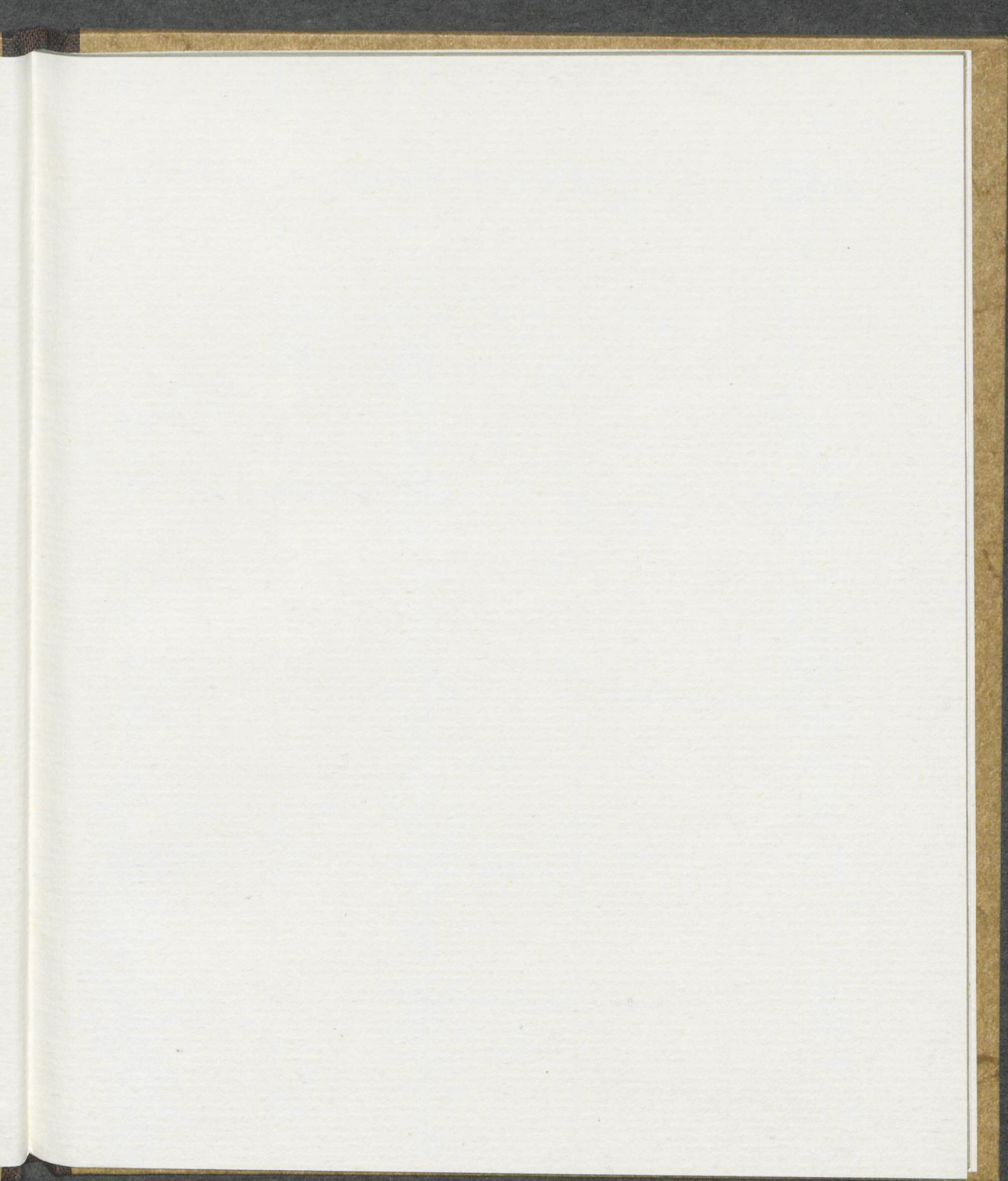
Druck Freier Zugang OCR-Volltext

RU jurist. 1822

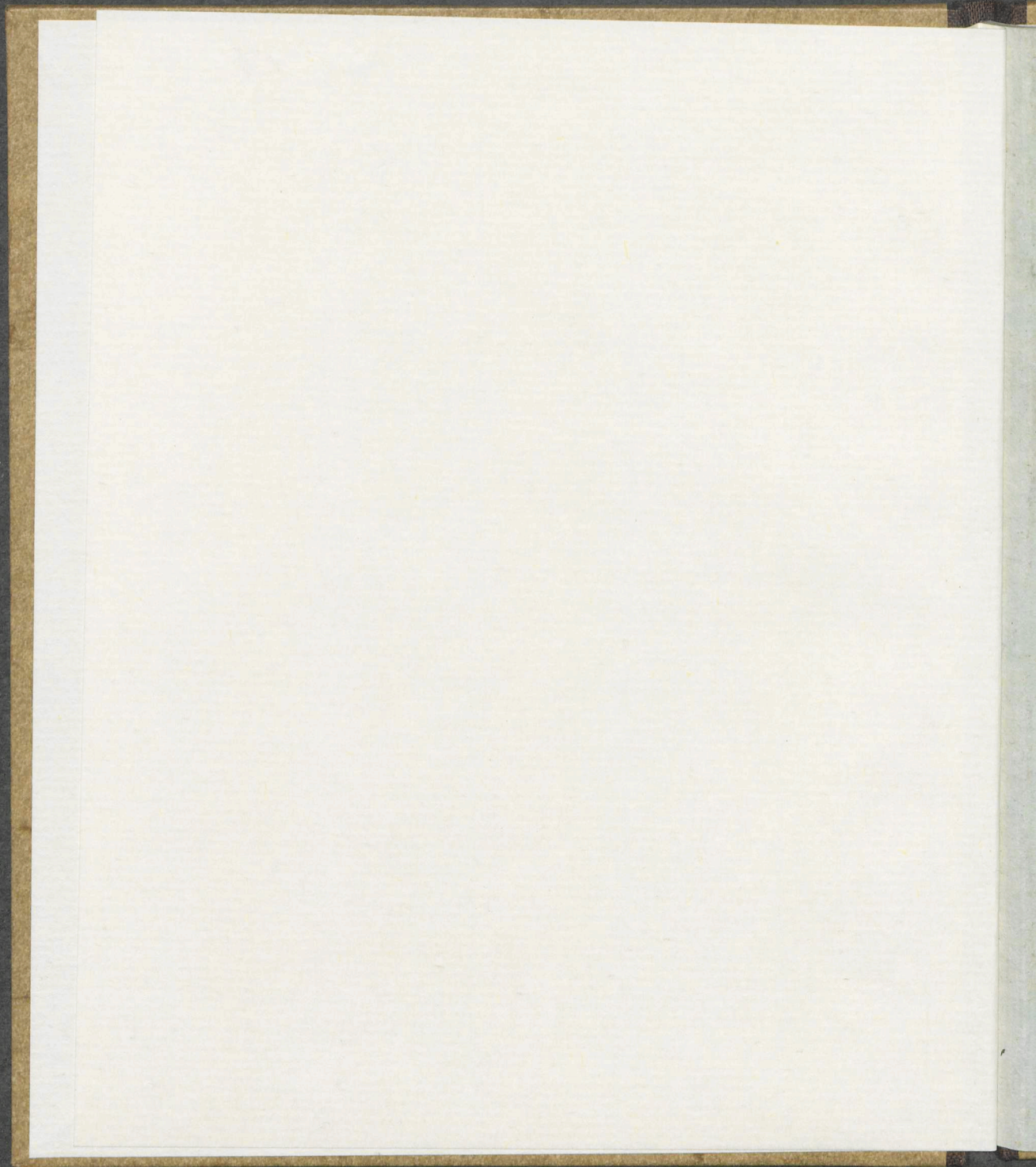
Kühl, Herm. Dav.

De cessione privilegiorum fisci.

~~~~~
Dissertatio inauguralis iuridica

quam

pro capessendis in utroque iure summis honoribus

conscripsit

et

Illustri ICtorum Ordini in Academia Rostochiensi

obtulit

Hermannus   Davides   Küh l,
Iurium Candidatus, Sundensis.

Rostochii

typis Adlerianis   MDCCCXXXII.

De cessione privilegiorum fasci.

Discretatio inauguralis iuridica

quoniam

pro capessendis in aliisque iure summis honoribus

Huiusmodi Ordini in Academia Rossobina

obsequio

Hermannus Davidus Kuhl

Rossobin

Adelmann

De cessione privilegiorum fisci.

Prooemium.

Cum praeter reliqua specimina quae pro obtinendis summis in utroque iure honoribus a me praestanda erant et praestita sunt, etiam libellus mihi conscribendus esset, de dubio quodam iuris dogmate, speciem mihi elegi quae nuperrime mihi ob oculos venerat, et varias de iurium fisci notione et ambitu quaestiones moverat apud eos, quorum intererat. Inter quas cum praecipua esset *de iuribus seu privilegiis fisci in privatum per modum cessionis transferendis*, quae quidem ipsorum virtus a iudice quodam sententiam ferente negabatur, non omnino inutile duxi, accuratius in hanc rem inquirere et quid ex iure communi de hac re habendum sit, breviter repetere: in quo negotio si quid forte minus absolutum a me prolatum fuerit, eo facilius veniam iudicum harum rerum peritorum me impetraturum esse spero, quo minus has studiorum meorum primitias longiore et accuratiorae praeparatione exornare licuit, quas potius urgente necessitate festinanter edere coactus sum.

Erat vero ipsa species a me indicata haec: Fuerat inter viros, quibus in urbe quadam Germaniae maiore, sed mediata, administratio reddituum publicorum mandata est, ita ut hi ipsi viri coniunctim formula et iuribus collegii singularis gaudeant, mercator quidam, qui in aedibus aerarii publicis ipsorum reddituum et expensarum rationes rexerat, et cum nummorum ad quotidianas necessitates adhibendorum defectus interdum esset, ex aliis eiusdem civitatis aerariis sortes quasdam sine usuris, mutui titulo acceperat, quibus nimiae et urgenti expensarum copiae statim satisfacere posset. Iam cum post aliquod tempus libri rationum eius collegii, cui praefuerat dictus mercator, in ordinem redigerentur, singulaeque rationes examinarentur, monstratum est ab reliquis aerarii praefectis, eum in capite acceptorum omisisse varias sortes, quas ex aliis civitatis aerariis accepisset, neque in rationario acceptorum harum sortium mentionem fecisse, quamvis se eas accepisse mutui titulo tum ipse vir confitebatur, tum diurnarium quo usus fuerat, rationarium non obscure indicabat, et apocha, quam, cum acciperet pecuniam, praefectis eius aerarii dederat, unde pecunia mutuatitia ad ipsum pervenerat, luculenter confirmabat. Postularunt igitur qui in aerario administrando eius collegae fuerant, ut omissam hanc sortem ex suo restitueret. Sed confessus est pauper homuncio, rem suam familiarem temporum vicissitudinibus, corporis adversa valetudine et animi debilitate ita labe-
factatam esse, ut respondere collegarum desiderio, quamvis

iustissimo, statim non possit: cum vero sine famae et honoris summa iactura id fieri non posse videret, poenasque fraudis commissae publicas timeret, adiit amicum quendam privatum, quem taetiore rei familiaris fortuna gaudere sciebat, huncque ut sibi succurrere et infamiae poenaeque publicae periculum a se avertere velit, enixe rogavit. Hic autem respondit, se amici quidem famae, propter ea quae antehac urbi patriae ille praestiterit officia et quas publicam utilitatem tulerit aerumnas haud deesse velle, at cum aevi alieno, quod ipsum contraxisse suspicetur, haud suffectura esse bona eius timeat, non aliter se reliqua eius pro eo ad aerarium soluturum esse declaravit, quam consciis huius negotii praefectis aerarii, et praevia privilegiorum fisci, quae contra debitorem morosum huic competunt, cessione Consensus hisce conditionibus accepere igitur aerarii administratores pecuniam a cessionario civitatis pro debitore solutam, apochaeque solventi datae expressis verbis inseruere, solutionem pro paupere collega factam esse ab amico eius, et iura civitatis per cessionem in hanc a se, qui tunc aerario praecessent transferri. Dedit praeterea debitor principalis syngrapham, qua solutam ab amico pecuniam ad id ut aerario satisfacere posset, se accepisse confitebatur, et certo tempore se creditorei eam reddituram esse promittebat. Sed paulo post mortuus est debitor, et cum non sufficerent bona eius ad solvendum aes alienum ab ipso contractum, oritur concursus creditorum formalis, fit liquidatio, et hac finita, sententia, quam dicunt locationis

et prioritatis fertur a iudicio civitatis competente. In hac vero sors quam pro aerarii administratore obaerato solverat cessionarius privilegiorum civitatis, haud quaquam inter eas sortes posita erat, quae privilegiatae dicuntur, et quibus ex bonis defuncti debitoris secundum ordinem prae reliquis satisfaciendum esset, sed sola syngraphae ab eo datae ratione habita secundum temporis hypothecae privatae, ordinem locus huic sorti concessus, ita ut pro exigua bonorum defuncti conditione nihil omnino se habiturum esse, miserandus cessionarius videret. Si vero de ratione huius sententiae quaesiveris, erat ea ita concepta, ut apocham praefectorum aerarii et cessionem privilegiorum civitati competentium ab ipsis datam meliorem sortis locum ideo procreare non potuisse contenderet iudex, quia ius prioritatis et hypothecae, quod caeteroquin civitate competere haud negabat, haud capax sit cessionis, seu aliis verbis, iuribus cessibilibus annumerari nequeat. Contra hanc igitur sententiam remedio ad superiorem iudicem usus est cessionarius, spe sua frustratus, ego vero cum acta iudicialia de hac re habita perlegerim, ea quae ad iuris quaestionem, in re proposita pertineant, accuratius investigare apud animum constitui.

§. 1.

In quo negotio ante omnia breviter repetenda esse duxi principia iuris de iis rebus et actionibus, quae cessionem admittunt, breviter repetenda esse duxi. In quae, uti omnes

nörunt, accuratissime inquisivit nuperrime auctor venerandus recentissimi *de cessione nominum* libri ¹⁾, qui historiam variarum opinionum de cessibilitate quam dicunt, iurium et actionum ita enarravit, regulasque iudicandae cessibilitatis ita composuit, ut ad eius normas rem meam componere nullus dubitem. Secutus itaque regulas a consultissimo viro propositas de recte definiendis cessionum limitibus ²⁾, primo loco moneo, iura seu privilegia fisci, quoad ipsam *iuris* notionem, id est, quoad haud quaeritur de exercitio privilegii in specie quodam singulari, sed de complexu omnium iurium, quae in privilegio generatim continentur, in hac mea tractatione non intelligi: nam in hoc sensu privilegia fisci, non pro cessibilibus habenda esse, equidem non nego, cum si ita audiant, nec estimationem admittant privilegia fisci, nec a principe seu republica unquam ita concedi possint ut generatim et in complexu, id est, non habito respectu exercitii cuiusdam singularis, aliis cedi possint, unde si fiscum pro persona iuridica seu morali habendum esse dixeris, privilegia fisci, quoad complexum iurium in eo contentorum hanc personam non egredi posse, recte affirmaveris. Sed si de singulari quodam privilegiorum fisci exercitio sermo fuerit, quod aestimationis capax sit, prouti accidit in specie

1) *Mühlenbruch* in libro: *Die Lehre von der Cession der Forderungen* rechte. Greifsw. 1817. p. 232 seqq.

2) l.l. p. 276 seqq.

litigiosa, quam supra in prooemio enarravi, tunc profecto cessio iuris fisci locum habet propter ipsam quam modo indicavi, regulam. Idem affirmandum est propter secundam quam ex legibus et ipsa rei natura elicit auctor laudatus, regulam, nempe iura quaedam ideo cessionem non admittere, quia cum persona privilegiati ita cohaerent, ut ab hac separari nequeant. Nam si quis de privilegio fisci generatim locutus fuerit, ita ut complexum omnium iurium singularium, quae fisco in thesi competunt, eo nomine indicaverit, verum est profecto, privilegium fisci sine ipso fisco cogitari non posse, seu ut aliis verbis idem dicam, ea iura quae vel ex pacto, vel ex speciali principis gratia, vel propter favorem iuris, ex civitatis utilitate publica oriundum, fisco competunt, ad alios haud transferri. Sed si de exercitio iuris cuiusdam specialis, quod fisco competit agitur, tunc profecto in genere poterit privilegia sua aliis cedere, nisi privilegii limites ad solum fiscum restricti fuerint, expressa concessionis seu pacti formula ³⁾. Monstrant itaque hac regulae generales, quas pro indole sua *negativas* esse facile visu est, ex universalibus legum principiis haud dari causam, quae impediat cessionem privilegiorum fisci, dummodo haud ita haec privilegia cedi posse contendas, ut indefinite totum ambitum iurium fisci in alium transferre posse affirmes, sed potius ita, ut in quavis singulari

---

3) Varias species proponit *Marcus Anton. Peregrinus* de iure et privilegiis fisci, libri VI. Colon. Agripp. 1684. p. 368 et 74. seqq.

specie, illud ius quod cedi debet, quoad hanc ipsam speciem et singulare exercitium in alium transferre posse dicas. Restat, ut de singularibus cessionum limitibus dicam, qui in legibus indicantur, et quas *relativas* nominat auctor supra laudatus ⁴⁾. Ex his enim duae duntaxat species ad fiseum pertinere possunt, nempe quae de cessione nominis in potentiolem prohibenda leges statuunt, et quae de nomine litigioso haud cedendo, in iisdem occurrunt. De utraque vero specie concedendum est, fisco, cum ab regula iuris communis non liberatus sit, nec licere cedere nomina sua potentiori, id est tali qui maiore sua auctoritate debitori terrorem iuicere possit ⁵⁾, aut tali officiorum divitiarum et privilegiorum copia praepolleat, ut debitoris principalis conditio adversus novum, quem sibi oppositum videt creditorem, eo ipso deterior fiat ⁶⁾. Eadem ratio est nominum iamiam in litem deductorum, quae neque a fisco cedi posse aliis, neque in ipsum cessionis adminiculo transferri clarae leges docent ⁷⁾. Sed hi ipsi limites iuris cessionum non tangunt jus cedendi privilegia fisci in reliquis speciebus, dummodo nec ipse iurium, quae in privilegio continentur, complexus generatim

---

4) *Mühlenbruch* l. 1. p. 311 sqq.

5) *Jac. Gothofr.* ad tit. Cod. Theod. de actt. ad potentiolem translatis.

6) *Stryk* de potent. cession.

7) L. 3 C. de litigiosis.

in alium transferatur, nec expressa legum dispositio exercitii alicuius iuris cessionem prohibeat.

§. 2°

Quae quidem res ut clarior fiat, praecipua fisci privilegia paucis considerare liceat. Est autem fiscus, eo significato, qui hoc loco obtinet, universitas omnium rerum et iurium, quae ad commoda civitatis pecuniaria spectant ⁸⁾. Hunc vice personae iuridice talis gaudere, atque uti iure succedendi, contrahendi, alienandi, litigandi, generatim negotia civilia per procuratores suos gerendi, notissimum est ⁹⁾: privilegia vero, quae propter utilitatem publicam fisco a lege concessa sunt, in variis iuris partibus occurrunt, ita, ut in singulis huius dispositionibus enumerari debeant ¹⁰⁾. Regula tamen est, causas fiscales ex iure communi iudicandas esse ¹¹⁾, neque favorabiliorem in regula esse conditionem eius ¹²⁾, neque odio iuris laborare. Nam singularia eius iura, dummodo certa sint et probata, eo firmitus servanda, quia publicae salutis ratio id postulat, neque igitur erroneae eorum sententiae subscribendum est, qui ex

8) *Anton. Peregrinus* de iure et privil. fisci I. 1. 9.

9) L. 3. §. 8. L. 5. 21, 28. de privil. fisci. 49. 14. L. 7. C. eod. 10. 1.

10) *Thibaut* System des Pandekten-Rechts §. 333 sqq.

11) L. 10 et 14 de iure fisci.

12) L. 10. de iure fisci.

male intellecta Modestini sententia, quam exhibet L. 10. de iure fisci, in dubio semper contra fiscum pronunciandum esse statuunt, cum potius communi iste gaudeat iure, nec aliter quam in speci tali, quae facta contra ipsum militancia exhibet, condemnandus esse videatur. Interest autem omnium civium, ut, quae in communem utilitatem colliguntur et administrantur pecuniae et facultates, eae sanctissime conserventur et contra singulorum tum administratorum, tum aliorum privatorum iniurias et malam fidem defendantur, unde evenit, ut fisco et patrimonio iura quaedam singularia et privilegia concedenda esse civitates earumque principes statuerent et quoad causas fiscales in variis rebus a iure communi recedendum esse opinarentur, ita ut tum in acquirendis, tum in conservandis, tum in alienandis bonis fisci beneficiis quibusdam hunc ornarent. Hinc fiscus non solum hereditates, sibi relictas, recte capit, sed etiam bona vacantia sibi vindicat, ita tamen, ut onera cum bonis hereditariis et vacantibus coniuncta in se suscipere debeat¹³⁾: variis porro modis acquirendi gaudet sibi propriis, quorum species, quae multifariae sunt, dant §. 39. I. de R. D. L. un. Cod. de thesaur. L. 9. de iure fisci. L. 14. de public., ad conservationem autem bonorum eius spectant beneficia hypothecae tacitae, vel simplicis vel cum iure protopraxias sive praelationis coniunctae, in bonis debitoris sui, tum in causa tributi, L. 1. Si

13) L. 7. C. de dist. pign. L. 96. Leg. I.

propt. publ. pensitat. tam in causa contractus cum fisco initi, quoad bona postmodum quaesita, L. 28. 29. de iure fisci, iela L. 8. qui potiores in pign. Quae beneficia quo commodius et tutius exercere possit, gaudet porro iure privilegia sua, intra eosdem limites, cum quibus ipsi concessa erant, quoad exercitium aliis cedendi, et in privatos transferendi, quamvis instar privilegiorum personalium fuerint ¹⁴), ne de reliquis dicam, quae in singulis negotiis iuridicis occurrere solent et a DD. enumerantur ¹⁵). Videre autem est ex his omnibus, quae enumerata sunt, exemplis, hanc esse privilegiorum fisci indolem, ut, quae ad communem civitatis utilitatem necessaria sunt, ea his ipsis privilegiis servato iuris ordine augeri, servari et contra singulorum aut levitatem aut malam fidem aut adversam fortunam, quoad fieri possit, defendi debeant.

§. 3.

Cedi igitur posse ex iuris principiis affirmamus iura seu privilegia fisci, legum quippe auctoritate nisi, quibus fisco hoc ius expressis verbis vindicatum est etiamsi ipsa iura, quae cedi debeant, sint instar personalium. Duplex autem occurrit in

¹⁴) L. 3. L. ult. C. de privil. fisci, ieto c. 5. de rescr. in 6to. L. 14. §. 3. de censibus. *Mevius* P. VIII. Dec. 240.

¹⁵) *Lauterbach* in Coll. theor. pract. lib. 49. tit. 14. *Leyser* spec. 657 et 658 de fisco principis et de fisco magistratuum.

hac re regula; quae in cessione iurium fisci spectari debet, altera, qua iubetur, omne ius cessibile esse, quod non ita concessum sit, ut exercitium eius aut expresse aut tacite ad personam primi privilegiati restrictum esse intelligatur, cessio itaque prohibeatur ¹⁶⁾, quae in quacunque cessione lacita totum ius cessum cum omni causa in cessionarium transire statuit ¹⁷⁾. Utraque regula facere videtur ad iudicandam speciem supra a me propositam. Nam quod primam regulam attinet, cum fiscus a principiis iuris communis haud eximatur, clarum est, etiam hunc licite ius suum cedere posse, quippe qui personae moralis seu iuridicae iuribus utitur et de rebus suis libere disponit, nisi per legem seu conventionem ius singulare, quo gaudet, quoad exercitium tunc statim ad solum fiscum restrictum sit, cum concederetur. Iuncta ergo cum hac priore regula, ea, quam secundo loco proposuimus, sequitur, facta cessione privilegiorum fisci transire in cessionarium, quidquid iuris privilegio eius, quoad exercitium eius speciei, quae cessa est, comprehensum fuerat ¹⁸⁾. Quodsi cum prioritate in bonis debitoris sui coniunctum fuerat illud ius fisci, quod in alium per modum cessionis transtulit,

16) *Thibaut* System des P. R. §. 77 et quos laudat leges et auctores ib. not. m. n.

17) L. 2. 6. 23 de heredit. vel act. vend. L. 6. 7. Cod. eod. (4, 39.)

18) *Menken* ad Pand. lib. 18. tit. 4. §. 18. p. 320. *Mühlenbruch* von der Cession p. 430 sqq.

transiisse profecto et hanc iuris fiscalis partem ad cessionarium nemo dubitare poterit. Usuras item, quae quidem promissae a debitore principali non erant, sed ad illud tempus pertinent, quod effluxit posteaquam cessionarius fisci huic solverat pro debitore cesso, usuras morae hodie nominamus, recte postulat cessionarius fisci ab huius debitore ex Modestini sententia in L. 45. de usuris (45, 1.) quippe quod accessorium efficiunt sortis principalis et cum hac ex regula nostra in cessionarium transiisse intelliguntur. Interest scilicet fisci et ipsius reipublicae, cuius causa ille constitutus est, uti se posse ope et auxilio eorum, qui debitoris cessi obligationem in se suscipientes fisco solvere volunt, quod ille debebat, et iura fisci per viam cessionis acquirere taedium et operam, imo ipsum casum postulationis et actionis iudicialis in se transferri, quo ipso iura et bona fisci facilius et commodius defenduntur et servantur. Clarum enim est, hac ipsa iurium fisci in privatum transmissione illius utilitati consuli, neque dubitari potest, pro ipsa negotii natura et indole, hunc fuisse legislatorum finem et consilium, ut fiscum, qui aliter non potest agere, quam per procuratores suos, tutiorem redderent dato cessionis iure, eiusque commoda, quae simul sunt publica et ad totam rempublicam pertinent, tuerentur et augerent ¹⁹⁾. Nec est, quod de hoc cessionis iure conquerantur

---

19) *Mühlenbruch* l. l. p. 511. 515. 521. „In der That nützt der Gläubiger sein Privilegium durch Cession der Forderung an Andere nicht (mehr

debitor cessus seu eiusdem creditores, cum nulla iis inde oriantur incommoda, quae cessionis tribui possint, sed intra limites, quibus fiscus, cum privilegium suum ipsemet exercuisset, circumscriptus fuisset, etiam eius cessionarius strictissime contineatur ²⁰).

§. 4.

Quae ex ipsius rei natura et communibus iuris principiis, ipsoque fine, quem in concedendis fisci privilegiis respublica secuta est, huc usque deduxi, ea praeterea legibus expressis firmata sunt et definita. Pertinent huc L. 2. Cod. de his, qui in prior. cred. loc. (8, 19.) L. 2. Cod. de debit. civit. (11, 52.) L. 3. et 7. Cod. de priv. fisci (7, 73.) Huic legi 7. C. de priv. fisci singularem libellum dicavit *I. H. Berger* ²¹) in quo eam tam accurate et late illustravit, ut longiore eius interpretatione haud opus esse videatur, praecipue cum verba legis ita *καταφαιτως* concepta sint, ut non solum ius tacitae hypothecae sed et praelationis ad cessionarium transisse videamus, ipse vero cessionarius, si quando directa actione ex persona cedentis experiatur, vi solius cessionis in concursu creditorum debitoris

noch) weniger, als wenn er sie selbst geltend macht, umgekehrt aber würde in vielen Fällen der Zweck des Privilegii ganz vereitelt werden, wenn dem Gläubiger eine Uebertragung der Forderung mit den Verzugsrechten nicht gestattet seyn sollte.“

20) *Mevius* P. VII. Dec. 51.

21) *Diss. de cessione privilegii fiscalis*, Viteberg. 1719. 4to.

cessi omnibus creditoribus anteferendus sit, quibus fiscus potior habetur 22). Consentit cum hac lege Codicis altera nempe L. 28. de iure fisci. „Si qui mihi obligaverat quae habeat, habiturusque esset, cum fisco contraxerit, sciendum est, in re postea acquisita fiscum potiore esse debere Papinianum respondisse: quod et constitutum est, praevenit enim causam pignoris fiscus.“ Quodsi monstravimus, privilegia fisci in eius utilitatem omnino cedi posse, prouti utilitas eius id postulaverit, dummodo nec lege nec pacto in specie singulari prohibeatur, clarum est ex citata L. 28. de iure fisci, cessionarium fisci secundum temporis ortae obligationis rationem reliquos creditores omnino excludere.

§. 5.

Haec igitur omnia accuratius apud animum revolvens, asserere audeo, in ea, quae sub initium huius libelli proposita est, specie, fiscum civitatis, cuius administrator fidem fefellerat, tum iure hypothecae et praelationis gavisurum fuisse in bonis obaerati debitoris sui, dummodo in concursu creditorum, qui ad bona debitoris ortus est, ipsemet per procuratorem ius suum prosequi et ea, quae sibi debebantur, profiteri voluerit, tum validam et legibus consentaneam esse cessionem iuris et privilegii sui, qua in privatum id, quod sibi debebatur, titulo oneroso ita transtulit, ut eodem iure cessionarius uteretur, quod fiscus

---

22) Berger l. l. p. 17.

cedens ante habuerat. Confirmatur autem hoc meum de re nostra iudicium auctoritate doctorum, qui in defendendo cessionis privilegiorum fiscalium iure a partibus nostris stant, clarissimorum. Inter quos liceat nominare *Mevium* ²³⁾ qui proposita specie, nostrae simillima, easdem de privilegiis cedentis in cessionarium transeuntibus regulas sequitur, quas ego supra proposui, nempe in hoc cessionis privilegiorum fiscalium negotio cessionarium esse pro creditore, omnique eius iure frui, etiam in illo quod speciale est, aequitatis esse, ut habeat cessionarius id, quo gaudet cedens, ne cum illius damno hic lucretur, neque debitori obmutatam creditoris personam exceptionem competere nisi quatenus ius intersit, non mutari. In eandem sententiam ivit *Ern. Io. Frid. Mantzel* ²⁴⁾ qui fisco ius cedendi privilegia sua etiam personalia, vindicare nullus dubitavit, idemque ius etiam piis causis ad analogiam fisci competere affirmavit. Ab iisdem partibus stant et sententiam nostram defendunt *Brunnemannus* ²⁵⁾, *Voetius* ²⁶⁾, *Augustinus de Balthasar* ²⁷⁾, *Gmelinus* ²⁸⁾ et classicus huius

---

23) P. VII. dec. 51.

24) In ej. sen Resp. *Jo. Friedr. Groening* diss. de iure praelationis piorum corporum. Rostochii 1740. 4to. §. 18.

25) In Comment. ad L. 3. C. de privil. fisci.

26) In Comm. ad Pand. L. 18. tit. 4. §. 12.

27) In classif. Creditor. Ed. 2da. Gryph. 1767. p. 35. 4. p. 111. 4.

28) Von der Ordnung der Gläubiger. c. 89. 92. 118. p. 507. ed. 5t.

doctrinae auctor novissimus *Mühlenbruchius* ²⁹⁾, ut alios taceam. Notum est praeterea, hanc, quam defendi, privilegiorum fisci cedendorum libertatem agnitam esse in aureo Iuris Provincialis Borussici Codice ³⁰⁾ qui beneficia fisco concessa una cum nomine cesso, si vel ipsarum haud facta sit mentio in negotio cessionis, in cessionarium transire claris verbis disposuit.

§. 6.

Si vero pro defendenda opinione ea, quae sententiae iudiciali supra enarratae inest, dubium quis nobis inde obmoturus sit, quod civitates Germaniae mediatas, qua tales, iure fisci stricte sic dicto in regula non gaudere moneat, respondemus, nos quidem non ignorare, ex principiis iuris publici Germanici ius fisci stricte sictum nec tum civitatibus mediatis competere, cum iure Lubecensi gaudeant ³¹⁾: id tamen concedendum est, saepissime in eas hoc ius collatum esse vel ex privilegio speciali, vel alio

29) Von der Cession der F. R. p. 433. sqq.

30) L. I. tit. 11. §§. 403. 404. not. 2. verbis „Auch besondre Vorrechte, welche die cedirten Forderungen etc.“

31) *Geo. Ludov. Boehmer* de iure fisci civitatibus mediatis vi concessi iuris Lubecensis non competente in *Electis Iur. Civ.* II. Exerc. 10. — *de Selchow* über die städtischen Gerechtsame, in collectione cui inscribitur: *Rechtsfälle*. Lemgovii 1782. I, 3. p. 63. *de Balthasar* l. l. p. 64.

titulo valido, v. c. praescriptionis ³²⁾, quod in specie a nobis proposita vel ideo probabile est, imo pro certo habendum, quod ipse iudex, qui cessionarium in locum civitatis potiorum inter creditores obaerati administratoris succedere posse negaverat, concesserat simul tacite et implicite, ius hypothecae et protoproxias omnino competere ipsi civitati ipsiusque aerario, abs quo scilicet cessionarius causam habet. Quae cum ita sint, supersedere posse videtur creditor cessionarius probare, civitatem et aerarium, a quibus ille iura cessa accepit, gaudere iure fisci et quae eidem insunt, quippe de qua re nec ipse iudex inferior dubitasse videtur, qui contra cessionarium sententiam tulerat.

§. 7.

Ex his itaque, quae huc usque a me prolata sunt, iure meo concludere audeo, interposito contra sententiam supra allatam remedio, hanc mutatum iri a iudice superiore et ad veriora iuris principia iudicatum. Nam si negari nequit, competere fisco ius cedendi privilegia sua, propter rationes huc usque a me allatas, interesse autem simul illis privilegiis ius hypothecae et prioritatis, quae cum nomine cesso in cessionarium transiisse monstravi, nec ulla ratio iuris adest, cur in specie proposita civitas cedens et aerarium eius privari possint usu privilegii sui legitimo, et vix

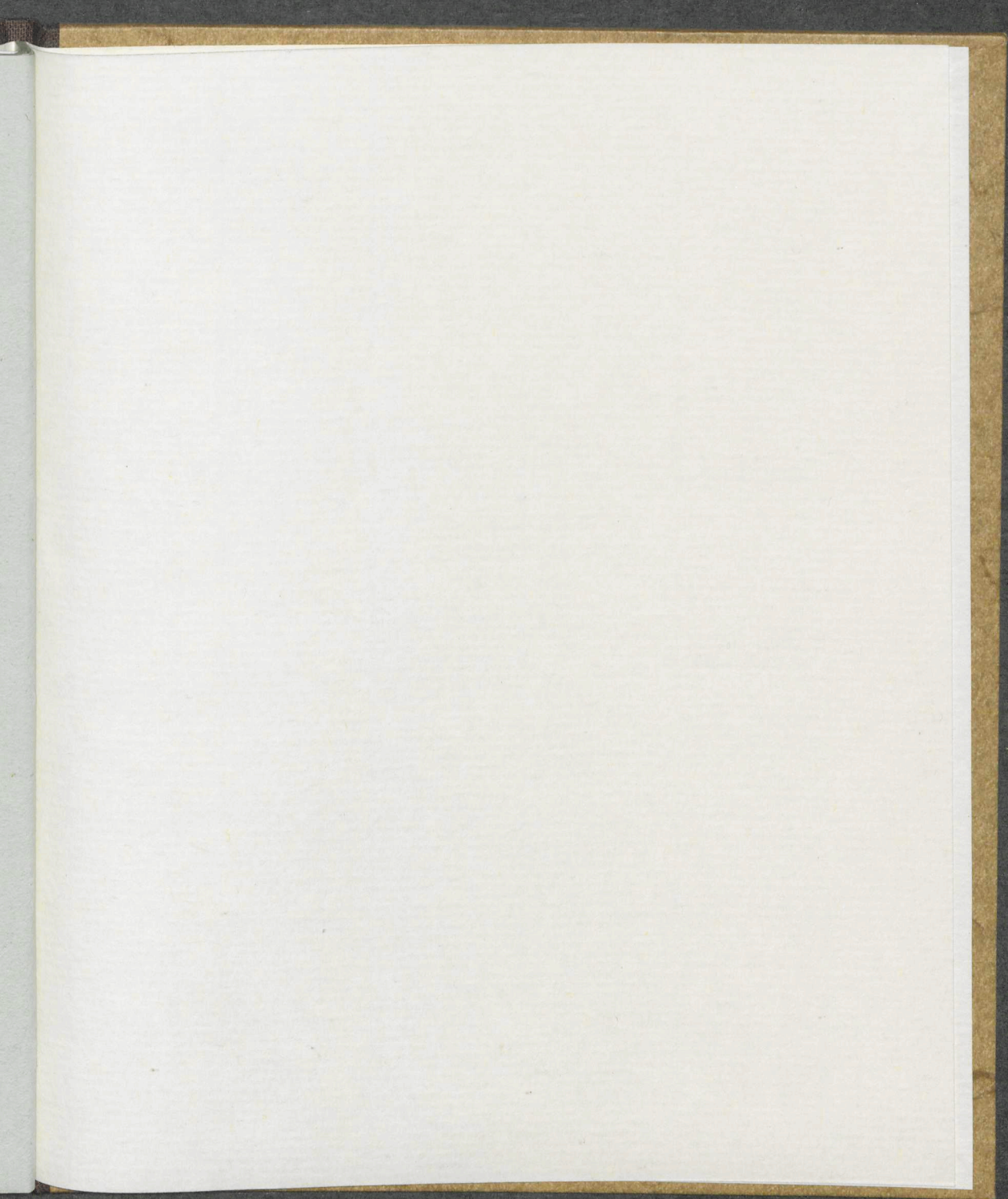
---

32) *Pfessinger* in *Vitriar. illustr.* Tom. III. p. 1513. de *Selchow* l. l. p. 64.

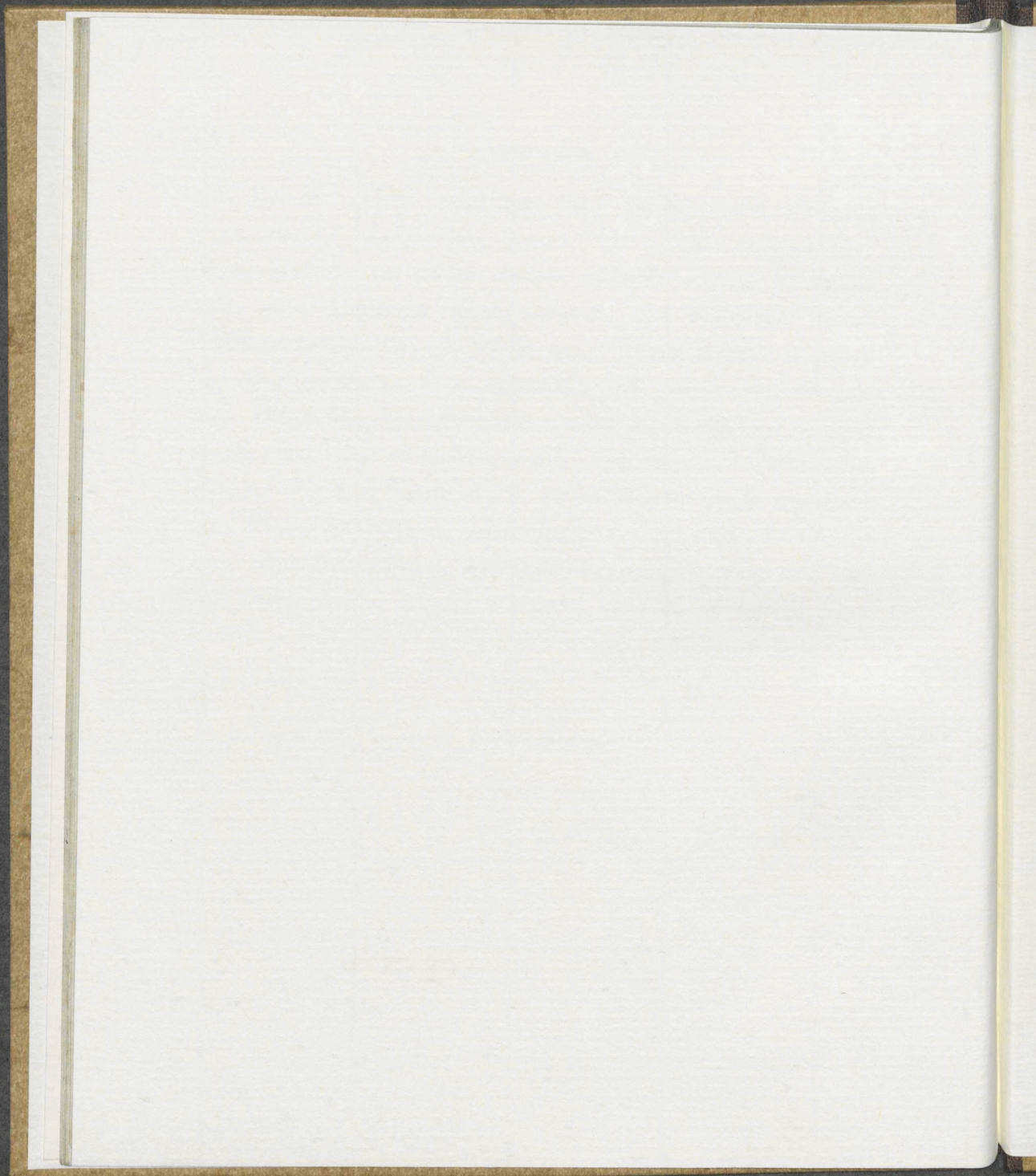

erit, qui non videat, cessionem iuris fiscalis, cuius historiam supra enarravi, optimo iure factam esse. Nec obstat cessionario exceptio, ius fiscale civitatis cedentis nondum probatum esse, cum viderimus, ipsum iudicem, qui sententiam contra cessionarium pronunciavit, agnovisse privilegium civitatis et aerarii in tacita hypotheca et prioritatem comprehensum, sed de solo iure cedendi et in privatum transferendi illum dubitasse. Huic autem dubio nunc eo facilius et tutius medela aderit, cum monstratum sit, non solum fiscum stricte dictum omnia transferre iura sua in cessionarios, etiam quae instar personalium sint, sed adeo idem ius valere de beneficiis et privilegiis, quae sine iure fisci stricte dicti, propter utilitatem publicam civitatibus Germaniae mediatis quoad aeraria sua et pias causas conceduntur.

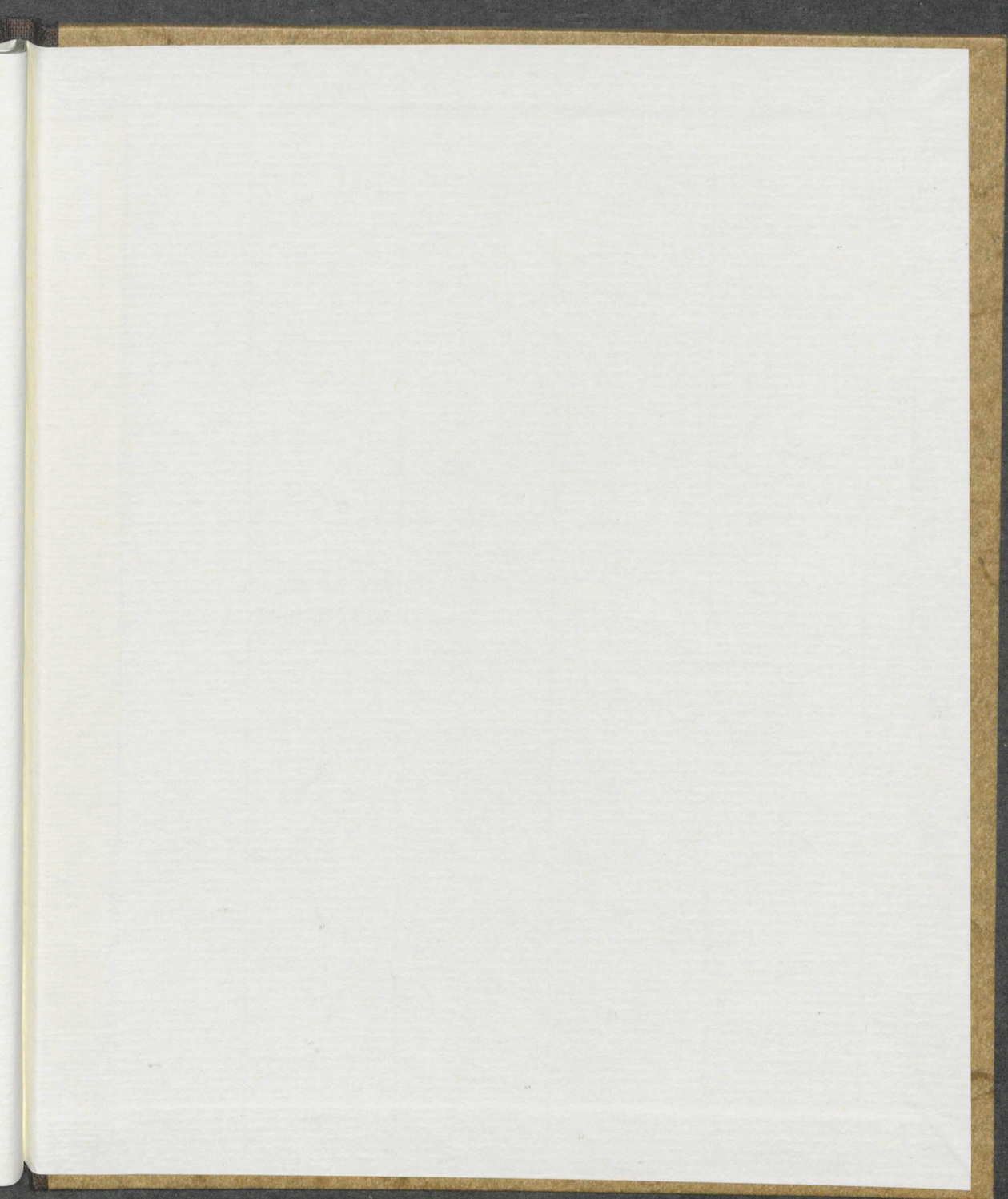

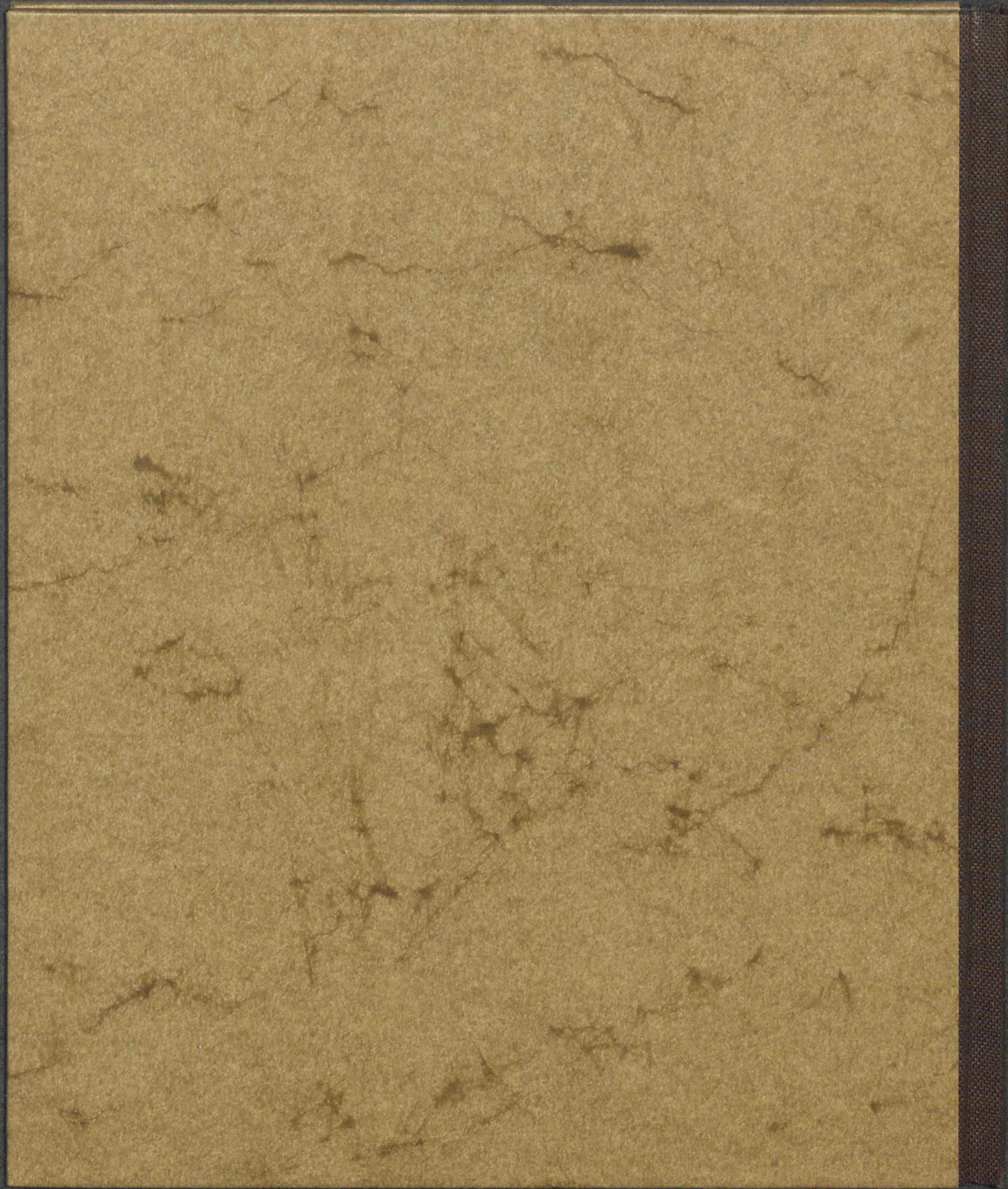

hac re regula; quae in cessione iurium fisci spectari debet
 altera, qua iubetur, omne ius cessibile esse, quod non ita con-
 cessum sit, ut exercitium eius aut expresse aut tacite ad per-
 sonam primi privilegiati restrictum esse intelligatur, cessio itaque
 prohibeatur ¹⁶⁾, quae in quacunque cessione lacita totum ius
 cessum cum omni causa in cessionarium transire statuit ¹⁷⁾
 Utraque regula facere videtur ad iudicandam speciem supra
 me propositam. Nam quod primam regulam attinet, cum fisci
 a principiis iuris communis haud eximatur, clarum est, etiam
 hunc licite ius suum cedere posse, quippe qui personae morali
 seu iuridicae iuribus utitur et de rebus suis libere disponit, nisi
 per legem seu conventionem ius singulare, quo gaudet, quoad
 exercitium tunc statim ad solum fiscum restrictum sit, cum con-
 cederetur. Iuncta ergo cum hac priora regula, ea, quam secundum
 loco proposuimus, sequitur, facta cessione privilegiorum fisci
 transire in cessionarium, quidquid iuris privilegio eius, quoad
 exercitium eius speciei, quae cessa est, comprehensum fuerat ¹⁸⁾
 Quodsi cum prioritatem in bonis debitoris sui coniunctum fuerat
 illud ius fisci, quod in alium per modum cessionis transtulit

16) *Thibaut* System des P. R. §. 77 et quos laudat leges et auctores
 ib. not. m. n.

17) L. 2. 6. 23 de heredit. vel act. vend. L. 6. 7. Cod. eod. (4, 39.)

18) *Menken* ad Pand. lib. 18. tit. 4. §. 18. p. 320. *Mühlenbruch* von
 der Cession p. 430 sqq.

